

Вноситься
Кабінетом Міністрів України

С. КОРЕЦЬКИЙ

“ ”

2026 р.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу
України та інших законодавчих актів України щодо міжнародного
співробітництва під час кримінального провадження

Верховна Рада України п о с т а н о в л я є:

І. Внести до Кримінального процесуального кодексу України
(Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 9–13, ст. 88) такі зміни:

1. Пункт 2 частини другої статті 99 після слів “Верховною Радою
України” доповнити словами “у тому числі ті, що надійшли за допомогою
електронних комунікацій”.

2. Статтю 164 доповнити частиною другою такого змісту:

“2. В ухвалі слідчого судді, суду про тимчасовий доступ до речей і
документів на території іноземної держави відомості, передбачені в
пунктах 1, 7 та 8 частини першої цієї статті, не зазначаються, а відомості,
передбачені у пункті 6 частини першої цієї статті, зазначаються з
урахуванням відсутності відомостей щодо особи, яка здійснюватиме
тимчасовий доступ до речей і документів.”.

3. Статтю 222 доповнити частиною третьою такого змісту:

“3. Положення частини першої цієї статті також застосовуються до усіх
запитів (прохань) про міжнародне співробітництво під час кримінального
провадження, порядок здійснення яких регулюється розділами IX та IX²
цього Кодексу.”.

4. У статті 281:

1) у частині першій:

в абзаці першому:

слова “чи за межами України” виключити;

доповнити абзац реченням такого змісту: “Якщо існують достатні підстави вважати, що така особа виїхала та/або перебуває за межами України, слідчий, прокурор оголошує такого підозрюваного в міжнародний розшук.”;

абзац другий після слова “розшук” доповнити словами “, міжнародний розшук”;

2) частину другу доповнити реченням такого змісту: “Особа вважається оголошеною в розшук, міжнародний розшук з моменту винесення постанови.”.

5. У частині першій статті 282 слова “завершено проведення процесуальних дій у межах міжнародного співробітництва,” замінити словами і цифрами “отримано органом досудового розслідування підтвердження про виконання заходів, вжитих у межах міжнародного співробітництва, передбачених розділом IX та/або розділом IX² цього Кодексу, та у разі потреби їх переклад,”.

6. У статті 335:

1) друге речення частини першої після слова “Розшук” доповнити словами “, міжнародний розшук”;

2) доповнити статтю частиною третьою такого змісту:

“3. Судове провадження також може бути зупинене на період вжиття заходів у межах міжнародного співробітництва, передбачених розділом IX та/або розділом IX² цього Кодексу.”.

7. Статтю 535 доповнити частиною сьомою такого змісту:

“7. У разі коли обвинувальний вирок передбачає спеціальну конфіскацію або конфіскацію майна чи інших активів, розташованих за кордоном, на які було накладено арешт, суд, який ухвалив вирок, а під час колегіального розгляду — суддя-доповідач у п’ятнадцятиденний строк з дня набрання обвинувальним вирок законної сили складає клопотання про визнання та виконання обвинувального вироку суду України в іноземній державі та надсилає його Міністерству юстиції України.

Якщо під час виконання обвинувального вироку в частині спеціальної конфіскації або конфіскації майна чи інших активів орган, який виконує такий вирок, повідомив, що майно або його частина перебуває за межами України, суд, який ухвалив вирок під час колегіального розгляду — суддя-доповідач, а у разі неможливості — інший суддя в п’ятнадцятиденний строк з дня отримання повідомлення від органу, який виконує такий вирок, складає клопотання про визнання і виконання обвинувального вироку суду України іноземній державі та надсилає його Міністерству юстиції України.”.

8. Частину першу статті 537 доповнити пунктом 13⁵ такого змісту:

“13⁵) про виконання вироку суду іноземної держави, що здійснюється на підставі глави 46 цього Кодексу, у разі його зміни чи пом'якшення покарання;”.

9. У частині другій статті 539:

1) пункт 1 після цифр “13⁴” доповнити цифрами “, 13⁵”;

2) пункт 4 після слів “Кримінального кодексу України)” доповнити цифрами і словами “, 2 (щодо засудженої особи, переданої для відбuvання покарання в іноземну державу), 3 (щодо засудженої особи, переданої для відбuvання покарання в іноземну державу)”.

10. Пункт 4 частини першої статті 541 після слова “установа” доповнити словами “, або міжнародна організація (її орган чи установа, уповноважена здійснювати кримінальне провадження);”.

11. Статтю 542 доповнити частиною другою такого змісту:

“2. Положення цього Кодексу щодо міжнародного співробітництва під час кримінального провадження з іншими державами, їх компетентними органами застосовуються також у відносинах з міжнародними організаціями чи їх уповноваженими органами або установами під час здійснення ними кримінального провадження, а також з міжнародними судовими установами.”.

12. Доповнити Кодекс статтею 545¹ такого змісту:

“Стаття 545¹. Захист інформації та матеріалів міжнародного співробітництва під час кримінального провадження

1. Доступ до інформації про факт отримання іноземного запиту про міжнародне співробітництво і його зміст, про заходи, вжиті з метою його виконання, а також доступ до доданих до запиту матеріалів чи до документів і відомостей, отриманих в результаті його виконання, надається лише особам, які здійснюють повноваження, пов'язані з опрацюванням, розглядом і виконанням запиту або яких залучають до виконання запиту, і лише тією мірою (частиною), яка необхідна для цього, а також відповідно до частини третьої статті 545 цього Кодексу.

Питання про надання іншим особам інформації стосовно змісту запиту про міжнародне співробітництво, складеного компетентним органом іноземної держави, доданих до запиту матеріалів чи до документів і відомостей, отриманих в результаті його виконання, вирішує уповноважений (центральный) орган України у разі надання згоди запитуючої сторони на розкриття такої інформації.

2. Надання особам доступу до інформації про надсилання запиту про міжнародне співробітництво на підставі цього Кодексу, його зміст, про заходи, вжиті з метою його виконання, а також до документів і відомостей,

отриманих в результаті його виконання, можливо в порядку, визначеному статтями 221, 222, 290, 317 цього Кодексу.”.

13. У статті 548:

1) частину четверту доповнити абзацом другим такого змісту:

“У випадках, визначених міжнародним договором України, або за домовленістю між уповноваженим (центральним) органом України і уповноваженим органом іноземної держави запит може надсилатися виключно за допомогою електронних комунікацій. У такому разі запит надсилається у паперовій формі тільки на прохання запитуваної сторони.”;

2) частину п’яту викласти у такій редакції:

“5. Уповноважений (центральний) орган України може прийняти до розгляду та виконання запит, який надійшов від запитуючої сторони електронним, факсимільним або іншим засобом зв’язку. Виконання запиту, який надійшов за допомогою електронних комунікацій, здійснюється за умови, що форма міжнародного співробітництва та вид запитуваної процесуальної дії це дозволяють.

У випадку, зазначеному в абзаці другому частини четвертої цієї статті, якщо виконання запитуваної правової допомоги неможливо на підставі запиту, що надійшов в електронній формі, виконання такого запиту здійснюється виключно за умови отримання його оригіналу у паперовій формі.”.

14. У пункті 1 частини четвертої статті 554 слова “частини третьої” замінити словами “частини четвертої”.

15. У частині другій статті 557:

1) пункт 4 викласти в такій редакції:

“4) запит передбачає виконання процесуальних дій, які потребують спеціального дозволу, у провадженні стосовно діяння, яке не є кримінальним правопорушенням за законом України про кримінальну відповідальність;”;

2) доповнити частину абзацом такого змісту:

“Положення цієї частини застосовуються також у разі, коли міжнародним договором України не визначені підстави для відмови у виконанні запиту про правову допомогу.”.

16. У статті 558:

1) в абзаці першому частини першої, частинах другій, шостій і сьомій статті 558 слова “частини третьої” замінити словами “частини четвертої”;

2) частину четверту статті 558 доповнити абзацом другим такого змісту:

“Документи і матеріали відповідно до цієї частини можуть надсилатися за допомогою електронних комунікацій на підставі домовленостей між уповноваженим (центральним) органом України і уповноваженим (центральним) органом запитуючої сторони відповідно до абзацу другого частини четвертої статті 548 цього Кодексу.”.

17. У статті 559:

1) у частині першій слово “доручення” замінити словами “запиту про міжнародну правову допомогу”;

2) доповнити статтю частиною другою такого змісту:

“2. Якщо виконання запиту про міжнародну правову допомогу відкладається відповідно до цієї статті, уповноважений (центральний) орган України повідомляє про це уповноваженому (центральному) органу запитуючої сторони і погоджує з ним умови, за яких виконання запиту може бути здійснено без шкоди кримінальному провадженню, що триває в Україні.”.

18. Частину другу статті 562 викласти у такій редакції:

“2. Якщо запит про допомогу в іноземній державі стосується виконання процесуальної дії, проведення якої в Україні можливе лише з дозволу прокурора або суду, така процесуальна дія потребує надання відповідного дозволу прокурором або судом у порядку, встановленому цим Кодексом. Строк дії такого дозволу не обмежується, а належно засвідчена копія дозволу долучається до матеріалів запиту.

При цьому в ухвалі слідчого судді, суду відомості щодо строку дії ухвали, щодо особи, яка здійснюватиме її виконання, в тому числі тимчасовий доступ до речей і документів, та відомості щодо наслідків невиконання ухвали не зазначаються.”.

19. У статті 567:

1) назву викласти у новій редакції “Стаття 567. Допит особи за кордоном шляхом проведення відео- або телефонної конференції”;

2) доповнити частинами сьомою і восьмою такого змісту:

“7. У виключних випадках в умовах воєнного або надзвичайного стану на території України за наявності технічної можливості суд має право допитати в судовому засіданні свідка, потерпілого, який перебуває в іноземній державі, у режимі відеоконференції з використанням власних технічних засобів та кваліфікованого електронного підпису згідно з вимогами Положення про Єдину судову інформаційно-комунікаційну систему та/або положень, що визначають порядок функціонування окремих підсистем (модулів) Єдиної судової інформаційно-комунікаційної системи у порядку, передбаченому статтею 336 цього Кодексу, якщо держава перебування не висловлює заперечень.

8. У виключних випадках в умовах воєнного або надзвичайного стану на території України за наявності технічної можливості потерпілий та/або свідок, який є громадянином України і перебуває в іноземній державі, може бути допитаний з приміщення посольства України чи консульської установи України за кордоном (крім консульських установ, очолюваних нештатними (почесними) консулами України) згідно з вимогами Положення про Єдину судову інформаційно-комунікаційну систему та/або положень, що визначають порядок функціонування окремих підсистем (модулів) Єдиної судової інформаційно-комунікаційної системи у порядку, передбаченому статтею 336 цього Кодексу. Допит може бути проведений у разі, якщо іноземна держава не заперечує проти здійснення іноземними посольствами та консульськими установами таких процесуальних дій.”.

20. У частині першій статті 568 після слів і цифр “частиною першою статті 96² Кримінального кодексу України” доповнити словами і цифрами “або перетворених грошей, цінностей та іншого майна у випадках, передбачених частиною другою статті 96² Кримінального кодексу України,”.

21. Статтю 575 викласти у новій редакції:

“Стаття 575. Порядок підготовки документів та надсилання запитів

1. Клопотання про видачу особи в Україну готує слідчий, прокурор, який здійснює нагляд за додержанням законів під час проведення досудового розслідування, або суд, який здійснює підготовче судове провадження, розглядає справу, чи яким ухвалено вирок, з дотриманням вимог, передбачених цим Кодексом та відповідним міжнародним договором України.

2. Клопотання складається у письмовій формі і повинно містити дані про особу, видача якої вимагається, обставини і кваліфікацію вчиненого нею злочину. До клопотання додаються такі документи:

1) засвідчена копія ухвали слідчого судді або суду про тримання особи під вартою, якщо видача запитується для притягнення до кримінальної відповідальності;

2) копія вироку з підтвердженням набуття ним законної сили, якщо видача запитується для приведення вироку до виконання;

3) довідка про відомості, які вказують на вчинення кримінального правопорушення особою, або довідка про докази, якими підтверджується винуватість розшукуваної особи у його вчиненні;

4) положення статті закону України про кримінальну відповідальність, за яким кваліфікується кримінальне правопорушення;

5) висновок компетентних органів України про громадянство особи, видача якої запитується, складений згідно з вимогами закону про громадянство України;

6) довідка про частину невідбутого покарання, якщо йдеться про видачу особи, яка вже відбула частину призначеного судом покарання;

7) інформація про перебіг строків давності;

8) інші відомості, передбачені міжнародним договором України, який також чинний для іноземної держави, на території якої встановлено розшукувану особу.

3. Клопотання та передбачені частиною другою цієї статті документи підписуються слідчим, прокурором або суддею, засвідчуються печаткою відповідного органу та перекладаються мовою, передбаченою міжнародним договором України.

4. Клопотання про видачу особи (екстрадицію) передаються до відповідного центрального органу України через відповідну обласну прокуратуру у десятиденний строк з дня затримання особи на території іноземної держави. У зазначений строк керівник відповідного органу досудового розслідування у складі апарату Національної поліції, центрального апарату органу безпеки, органу Бюро економічної безпеки України, органу Державного бюро розслідувань України, органу Національного антикорупційного бюро України безпосередньо передає Офісу Генерального прокурора клопотання про видачу особи (екстрадицію).

У разі неможливості підготувати клопотання у строк, визначений цією частиною, клопотання передається у десятиденний строк з дня отримання органом досудового розслідування, судом інформації про місцезнаходження особи або її затримання на території іноземної держави з урахуванням граничного строку надсилання центральним органом України запиту про видачу особи (екстрадицію), встановленого відповідним міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України.

5. Центральний орган України за наявності підстав, передбачених міжнародним договором України, звертається до компетентного органу іноземної держави із запитом про видачу особи в Україну. Запит про видачу надсилається керівником центрального органу України або уповноваженою ним особою протягом п'яти днів з дня отримання клопотання.

За домовленістю між центральними (уповноваженими) органами запит про видачу особи (екстрадицію) може надсилатися тільки за допомогою електронних комунікацій.

6. У разі повідомлення компетентним органом іноземної держави про одержання згоди затриманої особи на її видачу (екстрадицію) в Україну підготовка клопотання здійснюється виключно на вимогу уповноваженого (центрального) органу України. Зміст клопотання та перелік документів, що додаються до клопотання, визначаються уповноваженим (центральним) органом України відповідно до вимог цього Кодексу та міжнародних договорів України.

7. Запит про видачу особи (екстрадицію) у кримінальному провадженні, поданий центральним органом під час досудового розслідування, залишається чинним до його виконання також у разі передачі обвинувального акту до суду.

На вимогу уповноваженого (центрального) органу іноземної держави Міністерство юстиції України може підтвердити актуальність запиту про видачу (екстрадицію) на підставі інформації, наданої судом.

8. Запит про видачу особи (екстрадицію) може бути відкликаний у разі:

1) припинення розшуку, міжнародного розшуку особи;

2) закриття кримінального провадження;

3) ненадання судом підтвердження про актуальність запиту про видачу на вимогу Міністерства юстиції України відповідно до частини сьомої цієї статті.”.

22. У статті 584:

1) частину десяту доповнити абзацами другим і третім такого змісту:

“У разі прийняття рішення про видачу особи після закінчення зазначеного строку екстрадиційного арешту прокурор звертається до слідчого судді з клопотанням про застосування екстрадиційного арешту для забезпечення фактичної передачі особи в порядку, передбаченому частинами першою — третьою цієї статті. У такому клопотанні, зокрема, повинно бути обґрунтовано строк, необхідний для забезпечення фактичної передачі особи. Слідчий суддя за результатами розгляду зазначеного клопотання в порядку, передбаченому частинами четвертою — дев'ятою цієї статті, може застосувати до особи, щодо якої прийнято рішення про видачу, екстрадиційний арешт для забезпечення її фактичної передачі на строк, необхідний для забезпечення фактичної передачі особи, але не більш як тридцять діб.

Якщо видача особи запитується для виконання вироку суду іноземної держави, сукупний строк екстрадиційного арешту не може становити більше, ніж строк, що залишився невідбутим за таким вироком.”;

2) доповнити статтю частиною шістнадцятою такого змісту:

“16. У разі коли прийнято рішення про видачу щодо особи, до якої застосовано запобіжний захід, не пов'язаний із триманням під вартою, або стосовно якої закінчився строк дії запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, застосований в іншому кримінальному провадженні, слідчий суддя за клопотанням прокурора постановляє ухвалу про застосування екстрадиційного арешту для забезпечення фактичної передачі особи.”.

23. У статті 589:

1) частину першу доповнити пунктом 5² такого змісту:

“5²) прийнято рішення про передачу особи Міжнародному кримінальному суду або іншому міжнародному юрисдикційному органу, що має юрисдикцію щодо міжнародних злочинів, яка визнана Україною;”;

2) в абзаці першому частини третьої слова і цифри “невідкладно, але не пізніше 24 годин доручає здійснення досудового розслідування стосовно цієї особи в порядку, передбаченому цим Кодексом” замінити словами і цифрами “після надходження запиту про перейняття провадження вживає заходів до його перейняття відповідно до глави 45 цього Кодексу.”.

24. Доповнити Кодекс статтею 590¹ такого змісту:

“Стаття 590¹. Одночасні запити про видачу особи (екстрадицію)

1. Якщо видача особи (екстрадиція) запитується одночасно кількома іноземними державами, центральний орган України ухвалює рішення з урахуванням всіх обставин, у тому числі ступеня тяжкості діянь та місця вчинення кримінальних правопорушень, дати отримання запитів, громадянства відповідної особи та можливості подальшої видачі правопорушника між двома запитуючими сторонами.

2. Центральний орган України після прийняття рішення про видачу особи (екстрадицію) одній із запитуючих держав повідомляє іншій державі про неможливість задоволення її запиту.”.

25. У статті 595:

1) у частині першій слова “частини третьої” замінити словами “частини четвертої”;

2) у пункті 1 частини другої слова “і перебуває” замінити словами “та/або перебуває”.

26. У статті 598:

1) друге речення частини другої викласти в такій редакції: “Такі відомості приймаються на території України без додаткового засвідчення (легалізації) для визнання судом допустимими.”;

2) у частині третій слова “прокурор України” замінити словом “прокурор”.

27. Частину другу статті 599 після слова “відмовлено” доповнити словами “, або в цій державі триває кримінальне провадження щодо того самого кримінального правопорушення, або в інших випадках, передбачених міжнародним договором України, згода на обов’язковість якого надана Верховною Радою України.”.

28. У статті 602:

1) у частині першій:

в абзаці першому слова “визнаний і” виключити;

доповнити частину абзацом другим такого змісту:

“Вирішення питання про виконання вироку суду іноземної держави, у тому числі з метою передачі засудженої особи, не допускається, якщо закінчилися строки давності виконання вироку, передбачені законом України.”;

2) у частині п'ятій слова “визнання і” виключити;

3) у частині восьмій слова “Вирішення питання” замінити словом “Питання”.

29. У статті 603:

1) пункт 2 частини четвертої доповнити абзацом такого змісту:

“Вирішення питання про звільнення засудженого від покарання або подальшого його відбування, заміна більш м'яким, а також пом'якшення призначеного покарання, якщо це не передбачено вироком суду іноземної держави, одночасно з вирішенням питання про виконання вироку суду іноземної держави не допускається.”;

2) після частини шостої доповнити статтю новими частинами сьомою і восьмою такого змісту:

“7. Під час визначення строку покарання у виді позбавлення волі, що підлягає відбуванню особою в Україні на підставі вироку суду іноземної держави, суд керується положеннями частини четвертої статті 610 цього Кодексу.

8. За клопотанням Міністерства юстиції України суд може прийняти рішення про передачу конфіскованого майна, а так само його грошового еквівалента або їх частини запитуючій стороні, яка прийняла рішення про конфіскацію, для відшкодування потерпілим шкоди, завданої кримінальним правопорушенням, а також в інших випадках, передбачених міжнародним договором України.”.

У зв'язку з цим частини сьому — дев'яту вважати відповідно частинами дев'ятою — одинадцятою.

30. Доповнити Кодекс статтею 604¹ такого змісту:

“Стаття 604¹. Запит про розподіл або повернення конфіскованого майна

1. Запит іноземної держави про розподіл майна та інших активів, конфіскованих за рішенням суду, а у випадках, передбачених міжнародним договором України, про повернення такого майна, крім випадків, встановлених статтею 568 цього Кодексу, розглядається судом, який ухвалив рішення про конфіскацію. Такий запит надсилається до суду через Міністерство юстиції України.

2. Запит іноземної держави про розподіл майна та інших активів розглядається за умови, якщо його отримано не пізніше одного року з дня фактичного виконання рішення про конфіскацію.

3. Під час розгляду запиту відповідно до частини першої цієї статті враховується вартість конфіскованого майна та інших активів, шкода, завдана кримінальним правопорушенням, місце проживання (місцезнаходження) потерпілих, обсяг надання іноземною державою міжнародної правової допомоги під час розслідування у кримінальному провадженні.

4. Запит про розподіл або повернення майна, конфіскованого в іноземній державі, або такого, що може бути конфіковано в іноземній державі, ініціює суд, прокурор або слідчий. Такий запит надсилається компетентному органу іноземної держави через Міністерство юстиції України.”.

31. У статті 606:

1) у частині першій:

пункт 5 після слова “позбавлення” доповнити словами “чи обмеження”;

у пункті 6 слово “майнову” виключити, а після слова “правопорушенням” доповнити словами “, що визначена вироком суду України”;

2) частину четверту доповнити абзацом другим такого змісту: “Повторний розгляд Міністерством юстиції України питання про передачу засудженої особи можливий після усунення обставин, що стали підставою для відмови.”;

3) у частині восьмій слова і цифри “випадках, передбачених пунктами 4 та 7” замінити словами “випадку, передбаченому частиною сьомою”, а слова “три роки після відмови у передачі або” – словами “один рік після”.

32. У статті 609:

1) у частинах першій і другій слова “до позбавлення волі” виключити;

2) у частині п’ятій слова “це разом з копією ухвали суду за результатами” замінити словом “результати”;

3) доповнити статтю частиною шостою такого змісту:

“6. Запит, що надійшов на підставі міжнародного договору України про передачу засуджених осіб, з метою передачі виконання покарання, призначеного вироком іноземного суду, щодо засудженого, який перебуває на території України, розглядається у порядку, передбаченому частинами п’ятою, шостою статті 602 та статтею 603 цього Кодексу.”.

33. Статтю 610 викласти в такій редакції:

“Стаття 610. Розгляд судом питання про приведення вироку суду іноземної держави у відповідність із законодавством України

1. Клопотання Міністерства юстиції України про приведення вироку суду іноземної держави у відповідність із законодавством України відповідно до частини третьої статті 609 цього Кодексу розглядає суд першої інстанції за останнім відомим місцем проживання засудженої особи в Україні, а за відсутності місця проживання — за місцезнаходженням Міністерства юстиції України протягом одного місяця з моменту його надходження. Судовий розгляд здійснюється за участю прокурора та захисника засудженої особи (у разі наявності).

2. Разом із клопотанням Міністерство юстиції України подає на розгляд суду засвідчені копії:

1) вироку чи витягу з вироку суду іноземної держави, що містить опис діянь, за які особу засуджено, та інформацію про призначене покарання;

2) документа, що підтверджує набрання вироком суду іноземної держави законної сили в разі, коли це не впливає з тексту судового рішення (вироку);

3) тексту статей кримінального закону іноземної держави, на якому ґрунтується вирок;

4) документа про тривалість відбутої частини строку покарання, в тому числі інформацію про будь-яке попереднє ув'язнення, звільнення від покарання і про будь-які інші обставини щодо виконання вироку;

5) заяви засудженого про згоду на передачу його для відбування покарання в Україні та усвідомлення правових наслідків такої передачі (крім випадків, коли наявність згоди засудженої особи на передачу не вимагається згідно з міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, або з цим Кодексом);

6) копію рішення Міністерства юстиції України про прийняття громадянина України, засудженого судом іноземної держави, для подальшого відбування покарання на території України.

3. Під час розгляду клопотання Міністерства юстиції України суд:

1) визначає правову кваліфікацію за законом України про кримінальну відповідальність кожного з діянь, у вчиненні яких засудженого громадянина України визнано винним вироком суду іноземної держави. При цьому суд враховує факти, встановлені вироком суду іноземної держави, але не є пов'язаним кваліфікацією кримінального правопорушення за законодавством держави винесення вироку. Якщо особу засуджено за вчинення кількох правопорушень, не всі з яких є кримінально караними за законом України, суд визначає правову кваліфікацію тих діянь, які є кримінально караними за законом України;

2) визначає строк позбавлення волі відповідно до вироку суду іноземної держави з урахуванням положень частини четвертої цієї статті.

Вирішення питання про звільнення засудженого від покарання або подальшого його відбування, заміна більш м'яким, а також пом'якшення призначеного покарання, якщо це не передбачено вироком суду іноземної держави, одночасно з вирішенням питання про приведення вироку іноземної держави у відповідність із законодавством України не допускається.

4. Під час визначення строку покарання у виді позбавлення волі, що підлягає відбуванню на підставі вироку суду іноземної держави, суд дотримується тривалості призначеного таким вироком покарання, крім таких випадків:

1) якщо передбачений законом України про кримінальну відповідальність за кримінальне правопорушення максимальний строк позбавлення волі є меншим, ніж призначений вироком суду іноземної держави, суд визначає максимальний строк позбавлення волі, передбачений кримінальним законом України;

2) якщо строк покарання, призначений вироком суду іноземної держави, є меншим, ніж мінімальний строк, передбачений санкцією статті Кримінального кодексу України за відповідне кримінальне правопорушення, суд дотримується строку, визначеного вироком суду іноземної держави.

5. На підставі клопотання Міністерства юстиції України суд обирає засудженій особі або особі, до якої застосовано примусові заходи медичного характеру, запобіжний захід з метою доставки особи до відповідної установи для подальшого відбування покарання або примусового лікування.

6. Суд відмовляє у задоволенні клопотання про виконання покарання, призначеного вироком суду іноземної держави, у разі, коли засуджена особа повідомила про відмову в передачі після прийняття рішення Міністерством юстиції України відповідно до статті 609 цього Кодексу. Це положення не застосовується у разі, коли згода особи на передачу не вимагається згідно з цим Кодексом або міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України.

7. Відповідно до клопотання Міністерства юстиції України суд може також розглянути питання про виконання додаткового покарання, призначеного вироком суду іноземної держави. Невиконане додаткове покарання, призначене вироком суду іноземної держави, підлягає виконанню, якщо таке покарання за вчинення цього кримінального правопорушення передбачено законом України. Воно виконується в межах і в порядку, передбачених законодавством України.

8. Під час розгляду питання про виконання покарання суд може одночасно вирішити питання про виконання вироку суду іноземної держави в частині цивільного позову і процесуальних витрат у разі наявності відповідного клопотання.

9. Ухвала, постановлена згідно з цією статтею, може бути оскаржена в апеляційному, касаційному порядку органом, що подав клопотання, особою, щодо якої вирішено питання про приведення вироку суду іноземної держави у відповідність із законодавством України, та прокурором або її захисником.

10. Копію ухвали суд надсилає Міністерству юстиції України не пізніше наступного робочого дня після її постановлення.

Копію ухвали, що набрала законної сили, суд у п'ятиденний строк надсилає Міністерству юстиції України для відповідного інформування особи, щодо якої вирішено питання про виконання покарання, та держави винесення вироку, а також центральному органу виконавчої влади у сфері виконання покарань в Україні.”.

34. Частину третю статті 612 викласти в такій редакції:

“3. У разі скасування вироку суду іноземної держави із закриттям кримінального провадження або застосування компетентним органом іноземної держави помилування, амністії, дострокового звільнення чи пом'якшення покарання засуджена особа після отримання установою виконання покарань копії такого рішення (акта) від Міністерства юстиції України підлягає звільненню у строк, визначений на підставі цього рішення (акта).”.

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Внести до Кримінально-виконавчого кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 3—4, ст. 21) такі зміни:

1) у статті 4 слова “а також закон України про амністію та акт помилування” замінити словами “закон України про амністію та акт помилування, а щодо засудженої особи, переданої в Україну для подальшого відбування покарання, — також рішення (акт) про амністію або помилування в іноземній державі або вирок чи інше рішення міжнародної судової установи”;

2) частину шосту статті 7 після слів “Верховною Радою України” доповнити словами “та гарантіями, які надаються іноземним державам у зв'язку з розглядом їх компетентними органами питань, пов'язаних з видачею особи (екстрадицією) чи передачею засудженого”;

3) статтю 152 доповнити частиною другою такого змісту:

“Підставою для звільнення особи, переданої в Україну для подальшого відбування покарання, також є рішення (акт) про амністію або помилування в іноземній державі, дострокове звільнення, скасування вироку із закриттям

кримінального провадження або інше рішення іноземної держави, внаслідок застосування якого строк покарання закінчився, або скасовується потреба у подальшому відбуванні покарання.”.

**Голова
Верховної Ради України**